

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРІЗНІТРОВІЯ"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ 3 ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2023 рік

№ 04(377)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**"БУДУВАТИ БІЗНЕС
ПЕРЕМОГИ"**

Сергій Климов належить до того покоління, яке зустріло добу незалежної України, можна сказати, на порозі дорослого життя. Про війну, життя та бізнес – читайте у цьому номері.

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fideliskukhons@gmail.com

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії : Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701,
22245-120

Rio de Jameiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18V,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн
журнал *“CatArt”*

Видавець ФОП
Озеров Г.В.
м.Харків, вул.

Університетська, 3/9
Свідоцтво про державну

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:

1500 примірників

ДОРОГІ ДОБРОЧИНЦІ!

В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Нам потрібно переломити ворога. Це важке завдання, це потребує часу й надлюдських зусиль. **Але у нас немає альтернативи.**

До глибини душі хвилює сьогодні допомога світового українства отчому краю в боротьбі з московськими нелюдами. Ось і друзі «Бористену» не стоять осторонь життєво важливої для нашої Вітчизни справи.

Так **Світова Рада Суспільної Служби СКУ (Торонто, Канада)** надала допомогу ЗСУ через нашу редакцію. Не спиняє свою добродієну місію з підтримки України і **Товариство Української мови (США)**, яке цього разу надіслало кошти «на гуманітарну поміч та потерпілим від війни з москалями».

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною.

Правдиво бажаємо Вам усіляких гарездів та гарного самопочуття!

Слава Україні!

Влас. Інформ.

----- Зміст -----

- Стор.1** Адреси доброти
- Стор.2-4** Чому російські політтехнологи заслуговують на те, щоб їх судили в трибуналі щодо геноциду
- Стор.5** Письменники Дніпропетровщини формують патріотичну юнь
- Стор.6** Січеславські письменники вшанували пам'ять Олеса Гончара
- Стор.7** Звідки єдність та віра в перемогу
- Стор.8** Історичний досвід

- виховує українську молодь
- Стор.09-12** БУДУВАТИ БІЗНЕС ПЕРЕМОГИ
- Стор.13** Кросвод від "Бористену"
- Стор.14** Великодні Вітання та Подяка від Просвітян України
- Стор.15** До 90-ї річниці українського геноциду
- Стор.16 - 18** І СВІТЛО СВІТИТЬ У ТЕМРЯВІ...
- Стор.19** Слово голови Світової Ради Суспільної Служби СКУ
- Стор.20-25** "Наша церква"

Долучайтесь до нас у соцмережі facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

"Актуально"

ЧОМУ РОСІЙСЬКІ ПОЛІТТЕХНОЛОГИ ЗАСЛУГОВУЮТЬ НА ТЕ, ЩОБ ЇХ СУДИЛИ В ТРИБУНАЛІ ЩОДО ГЕНОЦИДУ

Лада Л. Рослицька, PhD - міжнародний аналітик у сфері безпеки та оборони, яка жила та працювала в Україні, Європі та Північній Америці. Вона є старшим кореспондентом з питань міжнародної безпеки. Її вебсайт можна знайти за адресою -[linkedin.com/in/LadaBT](https://www.linkedin.com/in/LadaBT)

З різних причин останнім часом стає все більш популярним заперечення того, що Росія вчиняє геноцид українського народу. Це спостерігається багато де, від кулуарів кволої ООН до Міжнародного кримінального суду і навіть коридорів Офісу президента України. Це лише тому, що легшим видається довести інші міжнародні воєнні злочини та злочини проти людяності (теж жахливі складові геноциду)? Це можна порівняти з поданням звинувачення в ненавмисному вбивстві проти серійного вбивці-психопата, оскільки це легше та швидше зробити. Це правда, на відміну від воєнних злочинів і

злочинів проти людяності, довести факт геноциду складніше. Конвенція щодо геноциду 1948 року вимагає доказів «наміру» агресора вчинити геноцид. Без «навмисності» таких дій залишаються лише окремі жахливі складові конструкції геноциду. Деякі скептики щодо доведеності геноциду РФ в Україні говорять про фактичну неможливість будь-коли отримати офіційні російські документи або свідчення свідків високого рівня, які чітко вказували б на геноцидний намір Кремля. І це досить слушна думка. Але що, якщо російська інформаційна війна (ІВ), яка триває десятиліттями, може надати належний і дуже потрібний нам доказ геноцидного наміру Кремля?

Кілька місяців тому цю тему та, зокрема, необхідність розробки методології юридичної категоризації з цією метою розглядали на експертній конференції в Академії СБУ. Про це заявили і представники РНБО України. Існують важливі зв'язки між геноцидом та ІВ. Якщо дозволяти собі довгий час не реагувати належно на інформаційну війну Кремля, це неодмінно призводить до геноциду. Росія вдалась до ядерних погроз від безсилля.

План Путіна послабити НАТО призвів до протилежного результату, а його армію зупинили, тож мрійник про "супердержаву" переходить до плану "Б" – погрожує ядерною зброєю. Сьогодні ситуація в Україні жахлива, особливо щодо дітей. У нещодавньому дослідженні Єльського університету було зроблено висновок, що всі рівні влади Росії причетні до викрадення, депортації та знищення українських дітей. Сотні їх були вбиті, тисячі покалічені та спотворені, незліченна кількість звалтовані, багато вважаються зниклими безвісти. Уявлення та ідеї, які спонукають людей до таких жахливих вчинків, не народжуються одразу. Інформаційно-психологічні операції проводяться поступово та поетапно і потребують ретельного планування та оцінки, активних заходів та активних агентів. Ті особи, яких використовують для того, щоб психологічно змусити населення знищити певну групу, винні не менше, ніж ті, хто фактично натискає на гачок, гвалтує, катує, калічить або сприяє примусовій депортації. Головні політтехнологи та пропагандисти теж повинні постати перед судом. Прикладом цього є Нюрнберзький трибунал та останній за часом трибунал щодо Руанди. Візьмемо до прикладу Нюрнберзьку справу пані Ерні Патрі. Одного разу Патрі, німкеня, домогосподарка і сама мати двох дітей, з гордістю стратила групу маленьких єврейських діточок.

Спочатку вона запропонувала надати їм «притулок», сховавши від нацистів, потім заманила їх у ліс, вишикувала і, стоячи позаду, вистрілила кожному з них у потилицю, вбивши усіх. Після війни, коли її запитали, як вона могла вчинити таку незрозумілу й жахаючу жорстокість щодо безневинних дітей, вона відповіла: «Зараз я сама не можу зрозуміти, чому тоді я була у такому стані, що могла поводитися настільки жорстоко й безжально – розстрілювати єврейських дітей. Однак до того я настільки призвичаїлась до фашизму та расових законів, які сформували мої погляди на єврейський народ. Як мені говорили, я мала знищувати євреїв. Саме виходячи з такого мислення я прийшла до настільки жорстокого вчинку».

Справа Патрі доводить, що намір вчинити геноцид цілеспрямовано розпалюється особливим видом централізованого психологічного впливу. Щоб реалізувати політику, спрямовану на винищення окремої групи людей, повністю або частково, недовіра, страх і ненависть щодо них повинні бути майстерно поєднані в окремих серцях і мізках. У централізованій інформаційній екосистемі Росії нічого не транслюється телебаченням і нічого не публікується без дозволу влади. Крапля за краплею, зображення за зображенням, слово за словом, троль за тролем, російська ІВ, здається, була створена саме для формування ідей і ставлення до України, які зрештою призвели до виправдання, підтримки та/або неоднозначного ставлення до спроби знищення Росією української нації та держави. Корисно буде більш докладно розглянути російський підхід до ІВ та ескалації насильства, зокрема, що стосується дітей та заперечення права українців та їхньої держави на існування, хоча в цьому випадку і досить стисло. У 2014 році російська фейкова новина звинуватила українців у тому, що вони розп'яли

одного зі своїх – маленького українця – за російську мову. Ця історія призвела до наступних наслідків:- В Росії громадяни були обурені новиною, і багато хто вимагав розпочати вторгнення, аби врятувати дітей в Україні.- В Україні люди обурились такою відвертою брехнею та були приголомшені необхідністю захищатися від чергового дегуманізуючого фейку Кремля про український народ.- Міжнародна спільнота, яка постійно захищає свободу журналістики, висловила «глибоке занепокоєння» і не хотіла вірити, що «така країна, як Росія», буде використовувати такі жахливі фейкові новини, щоб виправдати жорстоке вторгнення в Україну.

Через вісім років, восени 2022 року, відкритий заклик Антона Красовського топити та спалювати українських дітей на офіційному російському телеканалі призвів до наступного:- У Росії цільова аудиторія прихильно сприйняла його заклик знищувати небезпечних маленьких «українських нацистів».

Слідчий комітет Росії (СКР), очолюваний Бастрікіним, не побачив у словах Красовського складу кримінального злочину. Красовський відреагував на цей висновок СКР так: «...очевидно, що колеги з СКР свою роботу виконали». Пропагандист не відмовився від своїх слів і не вибачився перед українськими дітьми чи їхніми батьками, а лише попросив вибачення у тих, кого його слова могли шокувати чи засмутити.- Українців жахнув відвертий геноцидний заклик до ще більшого знищення їхнього народу. Попри те, що відвертий терор Москви суттєво зменшив потребу доводити світові, що українці не є нацистами, потреба в цьому ще залишається, особливо на Близькому Сході, в Африці та Азії.-

Міжнародна спільнота підтвердила свою «глибоку стурбованість», і країни форматів Rammstein & Copenhagen продовжують розглядати можливість надання додаткової гуманітарної та оборонної підтримки мільйонам українців. Важливо, що вони починають усвідомлювати загрозу, яку ІВ Москви становить для їхньої власної національної безпеки. Станом на кінець червня 2022 року понад 307 тисяч українських дітей були примусово вивезені до РФ.

Місцезнаходження десятків тисяч цих дорогоцінних маленьких українців було встановлене. Росіяни системно викрадають дітей як з їхніх домівок (насилно відбираючи у батьків), так і з сиротинців. Їх спрямовують до «деукраїнізаційних» таборів для промивання мізків, іноді доправляючи аж до Сибіру.

Ці дії являють собою акти відвертого геноциду. Важливо зазначити, що обов'язок запобігати геноциду є цілком реальним юридичним обов'язком для цивілізованих держав, і з цією метою необхідно створити теоретично та юридично обґрунтовану методологію аналізу ІВ Росії, спрямованої на підбурювання до вчинення геноциду.

Ті особи, які здатні це зробити, повинні бути оперативно залучені, скоординовані та належно підтримані. Від виправдання свого вторгнення в Україну прагненням врятувати маленьких дітей до закликів топити та спалювати їх, до викрадення маленьких українських громадян з метою поповнити антиукраїнський слов'янський генофонд Росії – приголомшливий ефект інформаційної війни Кремля справді вражає.

А його політтехнологи та пропагандисти між тим продовжують працювати.

«Новини»

Письменники Дніпропетровщини формують патріотичну юнь

В останні часи ДОО НСПУ активізувала співпрацю з освітніми закладами регіону. Укладено договори з цілим рядом вишів та коледжів про спільну діяльність.

На світлинах: Голова ДОО НСПУ Фідель Сухоніс, ректор Придніпровської державної академії будівництва та архітектури Микола Савицький, член ДОО НСПУ Микола Чабан по завершенню творчої зустрічі у стінах вишу

- Найбільш плідно ми провадимо роботу з Дніпропетровським Національним університетом імені Олеся Гончара, НТУ «Дніпровська політехніка» Придніпровська державна будівельна академія будівництва та архітектури. - поділився у розмові з нашим кореспондентом голова правління організації січеських літераторів Фідель Сухоніс. - Саме у стінах цих начальних закладів ми найшли розуміння адміністрації, що в Україні освіта покликана не лише готувати спеціалістів тієї чи іншої галузі, а і виховувати патріотичну молодь. Наявними засобами письменницької організації ми допомагаємо освітянам у цій роботі. Так у березні у шевченківські дні, ДОО НСПУ провела низку заходів у вишах області, присвячених

життю і творчій діяльності Кобзаря. Так само письменники мали творчі зустрічі зі студентами та професорсько-викладацьким складом вишів області, на яких ознайомили присутніх з новими творами січеських літераторів. Цікаво відбулася поетична онлайн-імпреза «Поезія-це музика душі». Студенти Дніпровського художнього коледжу зустрілися з членом ДОО Національної Спільноти письменників України Лесею Степовичкою з нагоди Всесвітнього Дня поезії. Присутні були вражені глибоко патріотичним змістом творів письменниці. Вочевидь майбутні майстри сцени не забудуть ці уроки духовного зростання.

майбутні майстри сцени дистанційно, дякували Лесі Степовичці за підтримку творчої молоді та щирі слова.

Прес-служба ДОО НСПУ

---- Січеславські письменники вшанували пам'ять Олесь Гончара ----

Члени Дніпропетровської обласної організації НСПУ 3-го квітня взяли участь у низці заходів, які пройшли у стінах НТУ «Дніпровська політехніка» та були присвячені 105-й річниці від дня народження Олесь Гончара. Зокрема, січеславські літератори виступили на традиційних гончарівських читаннях. Цього року, незважаючи на війну і складності, котрі вона приносить, участь у них узяли провідні науковці, освітяни, діячі культури регіону, цікаві й небайдужі люди, справжні подвижники нашої духовності. Було озвучено чимало цікавих і корисних думок.

На світлині: Фідель Сухоніс, Лариса Омельченко та Володимир Кільченський (Гузенко) поливають «гончарівську вербу».

«Олесь Гончар по особливому значуща постать для кожного українця. Він зберігав і захищав нашу національну сутність у найпохмурішу добу «імперії зла», – поділився своїми думками голова правління ДОО НСПУ Фідель Сухоніс. – Тому ми залюбки займаємося популяризацією творчості Олесь Терентійовича, беремо участь у заходах, спрямованих на збереження його пам'яті.»

Між іншим, під час гончарівських читань Фідель Сухоніс передав до Центру культури української мови імені Олесь Гончара НТУ «Дніпровська політехніка» лист Олесь Гончара, датований 10 лютого 1994 року до редакції часопису «Бористен», який тривалий час був друкованим органом письменників Дніпропетровщини і в якому він зичить успіхів редакторам та активним дописувачам видання.

А ще у день іменин автора «Собору» учасники імпрези так само взяли участь у традиційному поливі «гончарівської верби». Свого часу маленький пагоніць цього дерева було посаджено в присутності вдови письменника Валентини Данилівни Гончар на території НТУ «Дніпровська політехніка». І, хоча цього дня навіть природа щедро вділила вологи для символічного дерева (падав рясний дощ), від наміченого вирішено було не відмовлятися.

Влас.інформ.

Звідки єдність та віра в перемогу

Ми бачимо, що сила спротиву українців здивувала не лише весь світ, а й самих українців. Таке єднання і налаштованість на перемогу широко читаються в усіх соціологічних дослідженнях з початку війни. Показник впевненості у перемозі залишається стабільно високим (коливається від 81% до 90%) протягом усього періоду замірів, починаючи з 1 березня 2022 року.

Респонденти продовжують вірити у краще майбутнє України. У те, що Україна зможе побудувати сильну економіку (61%), держава все відбудує після війни чи компенсує витрати на відбудову (61%), а Україна невдовзі стане членом Євросоюзу

(60%). Усі ці твердження з травня 2022 року демонструють сталі результати.

Звичайно, такі факти вселяють оптимізм. Але хотілося б згадати про сторіччя спротиву нашого народу російським нелюдам. І незаперечним є той факт, що саме боротьба тих поколінь має відлуння у сьогоднішньому героїзмі українців.

Хочу надати одну маленьку ілюстрацію того, як впродовж тривалого часу, наші люди вірили і наближали перемогу. В розпорядженні редакції є сканер посвідчення Союзу українських пластунів, виданий Олені Черепасі у Мюнхені 1-го січня 1949 року.

Уявіть на хвилику тодішні обставини, у яких наші патріоти виховували національно свідому юнь. Нещодавно закінчилася Друга Світова війна та «імперія зла» серед її переможців. Байдужий та недалекоглядний Захід заплющує очі на советську анексію країн Балтії, накидання СРСР дикунської та людоджерської системи усій східній Європі. Про незалежність і, бодай, якісь права українців в Україні «цивілізований світ» і чути нічого не хоче. Найбільш свідомі та нескорені представники нашого народу розкидані по таборах ДП у багатьох країнах Європи, частина вже емігрувала за океан. Нездоланий морок навис над самою ідеєю українського відродження.

І ось за таких умов на чужій землі, без, здавалося, жодних перспектив відродження

українці плекають свою свідому зміну в Союзі українських пластунів. Сила духу і віра гідна поваги і сьогодні!

Зрозуміло, що їхні зусилля не минули даремно. Нині Світлана (Олена) Черепаса -Свириденко мешкає у США . Це вже немолода жінка. Але все своє життя вона боролася, продовжує боротися за українську Україну. Такими разом , на жаль, вже з покійним чоловіком Боголюбов (Іваном) Свириденко виховала і своїх дітей , і онука Дарика. Довгі роки редакція співпрацює з патріотичною родиною Свириденків. Ось який могутній стрижень було закладено у скромному посвідченні Союзу українських пластунів більше як 74 роки тому.

"Колонка редактора"

Історичний досвід виховує українську молодь

Хочу з приємністю зазначити, що співпраця дніпропетровських письменників з освітянами регіону носить не формальний, а дієвий характер. Свого часу поміж Дніпропетровською обласною організацією НСПУ та Придніпровською державною академією будівництва та архітектури (ПДАБА) було укладено угоду про партнерську діяльність.

І ось на початку квітня в стінах ПДАБА відбулася чергова просвітницько-освітня імпреза. А саме разом з майбутніми здочими, викладачами та очільниками вишу в особах ректора Миколи Савицького та проректора Галини Євсєєвої було розглянуто роль знаного січеславського мецената Володимира Хріннікова в розбудові української ідентичності на початку 20-го століття та перлину архітектури, збудовану за його проектом та коштом, відому свого часу як «Український дім» Катеринослава, а нині знаний у Дніпрі готель «Україна». На жаль, з поважних причин у нашому зібранні не зміг взяти участь добре обізнаний на порушеній темі письменник-дослідник Микола Чабан.

Звертаючись зі своїм словом до присутніх, я підкреслив, що свою меценатську і проукраїнську діяльність В. Хрінніков, проводив за ворожого ставлення до всього національного тодішнім російським царатом. Як це перегукується із теперішньою, очевидно, ще більш трагічною дниною.

Є сподівання на те, що подібні імпрези сприятимуть не лише патріотичному вихованню юні, зміцнюватимуть їх духовний стрижень, а й будуть дієвими фаховими практикумами в опануванні будівельної професії.

Фідель Сухоніс, голова правління ДОО НСПУ

БУДУВАТИ БІЗНЕС ПЕРЕМОГИ

Сергій Климів належить до того покоління, яке зустріло добу незалежної України, можна сказати, на порозі дорослого життя. І хоча серед людей цієї генерації людей, що ностальгують за Советським Союзом і «братськими обіймами», сьогоднішніх вбивць українців, набагато менше, аніж тих, хто належить до 60 плюс. Чимало з такої публіки ще носять страшний вірус «гомо советікуса». А ще на IT просторах довідався про те, що рідне місто Сергія Олександровича - Лозова. На загал, стародавня козацька місцина, однак, сьогодні за політично-ментальними уподобаннями до Тернополя чи Полтави аж ніяк не зарахувати.

На позитив від майбутнього спілкування з успішним бізнесменом і активним громадянином налаштувало те, що познайомився я з Сергієм Олександровичем у кабінеті ректора Придніпровської державної академії будівництва і архітектури Миколи Савицького. Фактично, він

тоді приставив і Климова, і його супутників не лише як випускників вишу, що підтримують свою «альма матер», а й завзятих волонтерів у підтримці ЗСУ.

На загал, мені, як журналісту, було цікаво і соціально корисно дізнатися, як оцінюють події російсько-української війни люди ділові, соціально активні та небайдужі до долі своєї країни. І не просто в однозначності оцінки «добре» - «погано». А з урахуванням усіх нюансів, що призвели до сучасної трагедії в житті України і, найголовніше, мабуть, зрозуміти, у чому винні ми, самі опинившись у такій біді, коли провина Мокселі й москвитів вже відома усьому цивілізованому світові. Є добре знайома локація для всіх, хто знає Дніпро, а саме околиці, мабуть, званої на увесь світ Озерки. Саме тут, за адресою проспект Дмитра Яворницького 111 і розташована одна з бізнес структур Сергія Климова - салон кахлю і сантехніки «Європа Дніпро». Її облаштування демонструє відмову від радянських стандартів менеджменту. Кабінет директора і засновника - це просто огорожена скляна площа посеред великого приміщення. Європейський стандарт, а ще практичність і простота. Перші ремарки мого співрозмовника не вселяли оптимізму. Бо, на моє загальне запитання: *“Як ділові люди Дніпра ставляться до цієї безглуздої війни”*, почув відповідь, певен, цілком правдиву: *“Більшість підтримує ЗСУ, але знову ж таки основний контингент має добре обладнані шляхи для відступу”*. Я тоді ці слова не прокоментував. Однак, вже зараз побіля комп'ютера, гадаю, варто бути реалістами і не виявляти соціальну заздрість.

Бо, позаяк, чимало з тих, хто належить до людей мистецтва чи інтелектуальної еліти й по сьогодні за межами України.

І знову ж таки, зі слів Сергія Олександровича, більшість ділових людей нашого міста у Дніпрі. А шляхи для відступу... Складно докоряти лише тому, що це люди з грошима.

По-правді, була у словах добродія Климова ще одна сумна ремарка. Порівняно нещодавно він з допомогою інтернет-зв'язку провадив ділові переговори з бізнес - партнерами у Мілані. І легко зміг зрозуміти, що там нині перебуває чимало українських чоловіків призовного віку, які спокійно займалися своїми справами в Італії.

- **Адже наша корупція нікуди не поділася**, - неемоційно прокоментував цей факт дніпровський бізнесмен.

І все ж таки, зустріч з Сергієм Олександровичем справила більше позитивного і обнадійливого. Деякі з тих тез, які мені довелося від нього почути, викликали і подив, і, по-правді, деякий скептицизм. А втім, наше сьогодні справді надзвичайно звитяжне і непередбачуване.

- **Нас ніколи не візьмуть в Євросоюз**, - сказав, як відрізав, під час нашого спілкування мій

співрозмовник. - З тієї простої причини, що ми його просто очолимо. З нашими природними ресурсами, територією, працюючим і здібним населенням - це абсолютно реальна справа...

Як більшість омріяних членством нашої країни в ЄС, мені вперше довелося довідатися про існування такої думки. І як, пояснить мені Сергій Олександрович, таке його твердження базується на реаліях сьогоднішньої Європи. А саме наявності економічної, демографічної кризи, відсутності генерації новітньої суспільної думки, застій у розвитку європейських націй.

- *Я побував декілька років тому, ще до війни у Парижі. Це суцільний арабський світ. Зникають французи, зникає їхня самобутність. Чи може такий народ мати перспективу розвитку? Їхні жінки не бажають народжувати. Це стає своєрідним трендом тамтешнього суспільства. Наша демографія потерпає через війну, а європейці свідомо втрачають своє народонаселення.*

Сергій Климов цікавий та змістовний співрозмовник. І не лише тому, що багато з його думок і суджень були близькі й зрозумілі для мене. Однак, найперше, приваблювала енергійна і нестандартна, відверта й водночас дієва настанова бізнесмена.

- *Я до останнього не міг повірити, що ця війна почнеться*, - зізнається пан Сергій. - *Однак, більшість з мого кола людей і я сам, живемо надією і працюємо сьогодні заради того, аби Україна перемогла, аби ми, нарешті, скинули московські кайдани. Я багато читав історичної літератури. У певній мірі те, що нині відбувається, було передбачено об'єктивним ходом подій. Як не прикро, але для компромісу сьогодні немає передумов. Або вони нас*

знищати, або ми їх переможемо....

Зізнаюся, що слухати такі висновки з вуст людини, яка досягає в житті вагомих результатів, емоційно доволі складно.

Я довіряю особистостям, які розглядають будь-які події в контексті економіки і соціальних процесів. Уяву про те й інше Сергій Климов має не лише зі стрічки новин у телеграм каналах.

І я думаю, запорука цьому не стільки дві освіти, технічна і соціолога, а вагомий життєвий досвід ще на загал молодій, як для активної особистості, людини. А ще під час нашого спілкування Сергій Олександрович щиро зізнається:

- Я не знаю, коли і чим це закінчиться...

На мою думку, соціум у широкому сенсі повинен дослухатися у цю важку пору не лише до президентів і військових, а й до таких людей як Сергій Климов. Адже однією з причин цієї страшної війни є елементарна заздрість, соціальна прірва між більшою частиною українського

населення і моксельців.

- Це ж не вигадка, не якісь мем, що росіяни не могли повірити, що у наших селах, у звичайних будинках може бути по два холодильники. Адже у них і досі багато людей, особливо в глибинці, користуються льодовнями. У нас більшість і уявити собі не може що це таке, а в Росії - це сучасні реалії,

- розмірковує Сергій Олександрович.
Серед рис, притаманних українцям, як на мене, є властивість нарікати на своє життя-буття. З одного боку, це рушій, це ще один чинник через незадоволення робити свій побут кращим.

Але зайве посипання голови попелом так само шкодить. Здається, лише війна примусила нині багатьох зрозуміти: попри не поодинокі проблеми у громадському, політичному, економічному житті країни, на загал, жили українці непогано.

Принаймні, про льодовні забули вже не один десяток років. І, між іншим, заслуга в тому не лише кожного з працюючого українського роду, а й ділових людей держави.

Попри, знову ж таки, неоднозначне ставлення численного загалу до володарів дорогих іномарок та багатих маєтків.

Це так само, на жаль, якщо б хотіли знати, як на мене, аспект русифікації нашого народу.

У Мокселі споконвічна мрія більшості - аби не було багатих. А українська ідея, певен, полягає в тому, щоб не було бідних. Справді, як зазначив свого часу один з наших президентів - **Україна не Росія.**

А ще підкупало в роздумах Сергія Климова масштабне бачення розвитку нашої країни, становлення нашого народу.

З впевненістю у голосі та глибоким переконанням пан Сергій зокрема озвучив таку ремарку:

- Наш головний ресурс - молодь. Він набагато потужніший і розвинутий, аніж у імперській Росії. Це я добре відчуваю у спілкуванні зі своєю донькою. Вона вже не хворіє на «совєтчину». Говорить виключно українською і системно та ефективно допомагає ЗСУ. Ані вона, ані коло її приятелів не потребують пояснення де Зло, а де Добро...

Бізнес, який продовжує жити під час війни, здатен дати державі необхідний імпульс і скерувати, у якому напрямку варто їй рухатись, щоб відродити економіку і повернути кваліфікованих працівників, які покинули країну задля безпеки своїх родин.

У справедливості слів Сергія Олександровича зміг переконатися, проглянувши сторінку Ангеліни Климової у Фейсбук.

Обласна координаторка у Let's do it, Ukraine дівчина живе і працює у Харкові. З тональності та змісту її постів справді зрозуміло, що це людина нового мислення. Вона сформована і народжена в Україні і за яку вона нині бореться усілякими можливими засобами.

А могла зі статками і можливостями батька ніжитисядесь на Канарах. Отож, честь і хвала дівчині та її батькам!

Війна – лакмусовий папірець для бізнесу. Саме тому кожна компанія має бути прозорою і соціально відповідальною. Вчасно сплачені податки, виплачені зарплати працівникам, взаємовигідні договори з партнерами і клієнтами – усе це ті критерії, які працюють задля сталого розвитку компанії в майбутньому, а сьогодні – задля підтримки економіки країни.

Усі ці істини так само спали мені на думку під час спілкування з Сергієм Климовим.

А тому, насамкінець, можу зазначити одне: ми маємо бути вдячні і йому, і його однодумцям, і партнерам за дотримання такої стратегії.

Адже це те, що так само зробить перемогу України неминучою.

Фідель Сухоніс
(м. Дніпро, квітень 2023 року)

Кросвод від "Бористену"

1		2	3	4		5	6	7		8
		9			10					
11	12		13						14	
15		16		17				18		
19			20				21			
		22		23		24				
	25					26				
27		28			29					30
31	32						33		34	
35				36		37		38		
39			40				41		42	
		43						44		
45						46				

За горизонталлю:

1. Те саме, що рудник. 5. ...-сьор-Варез (муніципалітет у Франції, у регіоні Рона-Альпи, департамент Ізер). 9. Сім'я. 11. Кілометр. 13. Конкурент пилососа. 14. Франкфурт-...-Майні. 15. Ай, ого (поет.). 17. Предмет. 18. Представник кочових племен Центральної Азії, що в 4 ст. вдерлися на територію Європи. 19. Округ (графство) у штаті Техас, США. 21. Чоловічий верхній одяг громадян у Стародавньому Римі. 22. Група з п'яти виконавців. 25. Птах родини чаплевих. 26. Пташа орла. 28. Військово-політичне угруповання, основними членами якого були Великобританія, Франція і Росія, створене в 1904–1907 роках. 31. Адреса в інтернеті. 33. Український мистецтвознавець, який був членом Національної комісії у справах ЮНЕСКО Міністерства закордонних справ України. 35. Слово ворони. 36. Муніципалітет у Франції, у регіоні Пуату-Шарант, департамент Приморська Шаранта. 38. Оборонна споруда для прикриття артилерійської зброї та її обслуги. 39. Жак-... Кусто (французький дослідник Світового океану, фотограф, режисер, винахідник, автор великої кількості книг і фільмів, першовідкривач). 40. Деталь одягу. 42. «Чорна акула». 43. Бій, битва. 45. У дореволюційній Росії – бродячий дрібний торговець, який продавав по селах галантерею, мануфактуру, книжки і т. ін. 46. Портове місто на південному заході Естонії, головний курорт країни на узбережжі Балтійського моря.

За вертикаллю:

1. Найвище досягнення. 2. Що? ...? Коли?. 3. Котяче слово. 4. Корабельне гальмо. 5. Вигук, заклик. 6. Несподіване почуття страху. 7. Персонаж давньогрецької міфології, нащадок Посейдона (за однією з версій син, за іншою – онук), один з Алоадів. 8. Тропічна трав'яниста рослина з великим кислувато-солодким на смак делікатесним плодом, що має вигляд величезної (20-40 см) соснової шишки. 10. Союз, об'єднання. 12. Неосвітлений простір; темрява. 14. Однорічна олійна рослина родини складноцвітих. 16. Почесний титул у Великобританії. 18. Острів у Балтійському морі і ландскап, історична область у південній Швеції. 20. Найменша кількість певної енергії. 21. Рух предмета по поверхні іншого предмета, який щільно до нього прилягає. 23. Сильна доля у стопі, ритмічний наголос у вірші, що не збігається із граматичним. 24. Відтінок. 27. Сорт морозива. 29. Третій імператор найбільшої в історії Стародавньої Індії держави Мауріїв, правитель Індії. 30. Українська співачка, яка співала про червону руту. 32. ... Евальд (естонський композитор). 34. Кухар на кораблі. 36. Обрядова каша з ячмінних або пшеничних зерен, уживана з солодкою підливою напередодні Різдва чи Водохреща. 37. Постріл декількох знарядь. 40. Російська академія наук. 41. Один з волосків, що ростуть по краях вік. 43. Марка літаків. 44. Круча.

Великодні Вітання та Подяка від Просвітян України

Хоч в Україні продовжується пекельна війна з москалями, але народ України у Великодній час живе палкою надією на перемогу, що добро переможе зло! В час Великодня Товариство Української Мови (ТУМ) отримало від обласних і місцевих «Просвіт» в Україні святочні побажання та звіти про сучасну ситуацію гуманітарної допомоги.

Фінансова поміч від ТУМ була передана потерпілим родинам, яких батьки, чоловіки чи сини згинули в боротьбі за свою державу. Поміч також була передана переселенцям із окупованих частин України та на потрібну техніку для воїнів Збройних Сил України.

Зворушливо звучать звіти-подяки за отриману допомогу від «Просвіт» в Рівному, Луцьку, Луганську / Києві, Чернігові, Полтаві, Чернівцях, Хмельницькому, Самборі, Івано-Франківському, від журналу «Універсум»-Львів, від місячника «Бористен»-Дніпро, та від часопису «Світ-інфо»-Чернігів. Листи-подяки також отримали від Чернігівської Міської Ради за фінансову допомогу для відновлення Чернігівської Школи No.4, яка була ушкоджена в наслідок воєнних дій.

Товариство Української Мови з поміччю української громади в діяспорі планує надалі допомагати народові України не тільки словом, а і ділом!

Віра Боднарук, голова
Товариство Української Мови

«Не підлягає забуттю»

До 90-ї річниці українського геноциду

«Про цю подію вперше почув у 1983 році, коли студентом був у діда й баби на канікулах на Кіровоградщині. Слухав західні радіоголоси. І от диктори говорять про голодомор, і цифри звучать. А я навіть і не вірю. Якись сумніви були, що це було можливим».

Так згадує про першу інформацію щодо трагедії 1932 – 33 років голова Дніпропетровської організації НСНПУ, шеф-редактор журналу «Борисфен» Фідель Сухоніс.

Його згадки, серед багатьох інших. Увійдуть до збірки спогадів про входження теми Голодомору в простір української історичної пам'яті. Цю книгу Комунальний заклад «Музей спротиву Голодомору» Дніпровської міської ради планує видати до 90 річниці українського геноциду.

Як запевнив укладач і науковий редактор збірника, начальник експозиційно-виставкового та видавничого відділу «Музею спротиву Голодомору» Валентин Рибалка цю книгу читач має отримати вже наприкінці листопада цього року.

Влас. Інформ.

І СВІТЛО СВІТИТЬ У ТЕМРЯВІ...

До вашої уваги надається переклад з польської рецензії книги, написаної українськими авторами польською мовою. Книга містить 156 сторінок та 55 кольорових документальних фото. Її можна придбати за \$12 доларів (включена пересилка на території США). Зацікавлених у придбанні примірника, прохання звертатися до Стефана Лашина: slaszyn@aol.com, (516) 582-0258. Після оплати видавничих витрат, зібрані кошти підуть на потреби української армії.

ПРО КНИГУ ТА ЇЇ АВТОРІВ
С. Белінський та Ю. Івашко
«І світло світить у темряві...»

Краків 2023, Видавництво «Імпульс», 136 с

Белінський Сергій – нар. у 1977 р. у Кам'янці Подільському. Має будівельну та медичну освіту. У 1998–2017 роках грав у відомому українському рок-гурті «Пропала Грамота». Захоплюється археологією. Цікавиться історією та культурою Сходу. Професійно займається художньою фотографією та оператором. Він жив в Італії та Іспанії та вільно володіє

італійською мовою. З 2021 року працює в лавах української армії на посаді прес-офіцера 28-ї бригади. Лицарі Зимового походу.

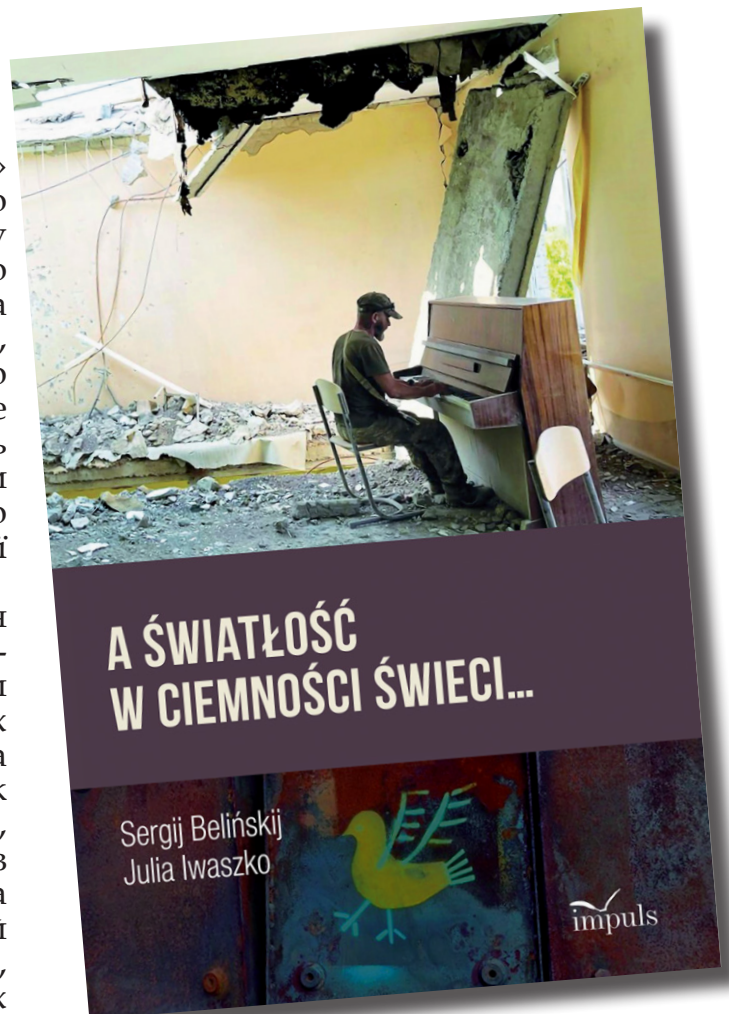
Юлія Івашко – нар. у 1970 р. у Києві. Вона є нострифікованим хабілітованим доктором у галузі архітектури та професором Краківського політехнічного університету Т. Костюшко. У 1993 році закінчила архітектурний факультет Київського інженерно-будівельного інституту. З 1994 року працює на факультеті основ архітектури та архітектурного проектування. Веде заняття з історії української архітектури та сучасної світової архітектури, керує аспірантами. Автор понад 600 наукових і науково-популярних статей. Заступник-керівник програм спільного наукового співробітництва фахівців Київського національного університету будівництва та архітектури та Лодзького університету, Краківського технологічного університету, Лодзького технологічного університету, Університету в Бакеу, Румунія, та Чжецзянського політехнічного університету в Китаї.

“І світло світить у темряві...”

Богуслав Сліверський | Лодзький університет | почесний член Національної академії педагогічних наук України

Хочу подякувати видавництву «Імпульс» за видання книги Сергія Белінського та Юлії Івашко «І світло світить у темряві...», яка є етнографічною повістю про трагедію війни в Україні. Коли вона дійшла до мене, я відклав її, як дитина, яка боїться доторкнутися до того, чого боїться, щоб не втратити віру в існуюче Добро. Мабуть тому, що в перший день війни я відвідав маму, яка під впливом новин з України заговорила про безнадійний для неї час Другої світової війни.

Я прочитав цю книжку і захопився нею, адже ми отримали етнографічно-художній репортаж із перших п'яти місяців вторгнення в Україну злочинних армій Російської Федерації. Світлина на обкладинці «бородатого Олега» (як ми дізнаємося зі змісту на стор. 64-65), який грає сентиментальну мелодію з фільму «Шербурзькі парасольки» на вцілілому фортепіано у розбомбленій школі – маяк надії. за повернення миру, і водночас символ довговічності вічних цінностей перед обличчям жертв війни, непоправних руйнувань і смерті.

Головна героїня оповідання — киянка Оля, науковець, яка переживає дежавю, згадуючи спогади свого батька про Другу світову війну, коли 1941 року німецькі війська увійшли до Києва, а через два роки радянські літаки бомбили місто.

Він порівнює свій власний досвід із стосунками свого батька кілька десятиліть тому. Вони пережили дворічну німецьку окупацію, руйнування міста, голод, але він зазначає у своєму блокноті, що « (...) російська агресія 2022 року виглядатиме жорстокішою, абсурднішою. У цьому росіяни перевершили німців» (с. 12)

Разом з Олею та прес-офіцером (художником-фотографом) Станіславом ми входимо в простір байдужої війни 21 століття, яке обіцяло стати «сторіччям миру», процвітаючого світу. На кожній сторінці оповіді, проілюстрованої світлинами з місць тимчасових укриттів, руйнувань інфраструктури, полів боїв і місць жахливих злочинів загарбників, ми переживаємо події війни, переживання жителів, чий будинок постраждав від ракетних ракет.

Життя в страху, невизначеність, постійні пересування в пошуках близьких, відносно безпечний притулок, їжа була змішана з протиповітряною сигналізацією, вуличними боями з диверсантами, порятунком поранених, відсутністю доступу до інформації, покиданням домівок мешканцями загрожених або вже опинилися частково знесені житлові масиви.

Вперше прочитав про феномен «скляної стіни» в міжособистісному спілкуванні: «Люди спілкуються між собою, вони навіть дружать, бачать один одного, але їх розділяє прозора скляна стіна, яка дозволяє бачити іншу людину лише ззовні. Це не дозволяє пізнати її внутрішній світ, так звану душу. Через таку стіну можна спілкуватися з кимось багато років і можна допомагати. Однак ця стіна може раптом розбивається на тисячі осколків, і люди по обидва боки від нього раптом бачать один одного такими, якими вони є насправді...» (с. 22).

Війна не здивувала українців, адже тривала з 2014 року, але для більшості вона була ще далекою. Лише зростання напруги в політиці між двома країнами

на початку 2022 року та попередження Заходу призвели до того, що у деяких українців була наготові «тривожна валіза», в якій були необхідні документи на випадок необхідної евакуації.

Люди і війна. Це не просто назва одного з розділів, а суть репортажної оповіді. Оля організовує групу волонтерів серед науковців для порятунку людей і тварин. Вони фотографують, записують розповіді жертв війни, отримують ліки в аптеках, що вціліли, забезпечують продовольством територіальну оборону, але й проводять заняття зі студентами в умовах війни. Вони створюють мережу взаємодопомоги та підтримують академічну молодь, щоб завершити семестр, захистивши бакалаврську чи магістерську роботу.

Після оборони Києва вони вживають заходів для підтримки солдатів. Безмежна віра в захисників і перемогу, а разом з тим драматизм і романтизм людей у критичних ситуаціях дозволили їм боротися за мотивацію інших жити, не відмовлятися від поточних обов'язків, а й справлятися з трагедією. Та жорстокість, яка спіткала їхніх рідних та близьких у віддалених від столиці містах – Гостомелі, Бучі, Ірпені, Бородзянці, Макарові, Миколаєві, Харкові... З кожним днем війни українцям доводилося вчитися жити з болем і усвідомленням наслідків терору, який досі здавався чимось неможливим, неймовірним. Як розповідає один із учених, яких обіймала Оля:

«Але фашизм росіян неймовірний. Ми дружили з їхніми вченими, разом організовували наукові конференції... А тепер нашому народу відмовляють у праві на існування...» (с. 41).

Знайомимося з долею вчителів, які взялися за збереження безперервності шкільного навчання дітей, незважаючи на війну, тобто в дистанційній формі, перерваній через відсутність світла чи необхідність спускатися в укриття. Сотні тисяч матерів з дітьми покинули країну, знайшовши притулок у Польщі, щоб решта їхніх родин могла боротися за захист Батьківщини.

Разом із «ніжним оповідачем» ми переїжджаємо в інші регіони України, де організовується допомога мешканцям розбомблених будинків, шкіл, лікарень,

торгових закладів, ринків та вокзалів. На запитання: як почуваються люди? отримує відповідь:

– «Більшість вірить у нашу перемогу, але звісно є ті, хто згоден жити в окупації, щоб не було війни, і активні союзники ворога» (с. 49-50).

Фотографії скелетів зруйнованих будинків розділені на послідовні сюжети з фронту, що відтворюють життя чи досвід у містах, селах і містечках. Зустрічаємо Оліних співрозмовників, фронтовиків, поранених, хворих, раптово бездомних, хоча раніше цивільних лікарів, художників, фотографів, музейників, учителів та інших. Він записує трагедію війни та її жорстокості, а Станіслав увічніює важке становище свідків жертв кримінального нападу, з якими він стикається.

Опубліковані в книзі кольорові світліни з охопленої війною України дають читачам зрозуміти, що це не кадри з художнього фільму про війну. Також є зворушливий опис зруйнована обстрілами школа чи корова дивиться на зруйноване село:

«Тварини не вміють говорити, як люди. Вони не вміють плакати, як люди. Вони не розуміють, як люди, чому вбили їхніх господарів, розбомбили їхній будинок, де вони захищалися, чому їх викинули на вулицю, ніби вони були нікому непотрібні. Вони не розуміють, як люди, що це війна, яка завжди виглядає так» (с. 60-61).

У цьому наративі ми знайдемо історії людей із «нормального» воєнного життя, тих, хто зберігає різдвяні традиції, але водночас пам'ятає про солдатів, пече для них пироги чи готує страву Зроблену їжу доставляють на фронт.

Події в останньому розділі книги розгортаються в Польщі, у Варшаві та Лодзі. Це зворушлива історія про героїчну боротьбу нації за свободу Батьківщини, за національну ідентичність, яку написали та проілюстрували для нас медик, будівельник, художник-фотограф разом із нострифікованим архітектором, який працював у польських університетах, доктор наук (габ.), професор Київського університету будівництва та архітектури та професор Краківського технологічного університету Т. Костюшка та співпрацюючи в наукових проектах з польськими вченими з Лодзького університету та Лодзького технічного університету.

Назва чудово написаної етновійни історії походить від початкових слів Євангелія від св. Івана:

«І світло світить у темряві, і темрява не огорнула його»

ПЕРЕКЛАД РЕЦЕНЗІЇ З ПОЛЬСЬКОЇ: СТЕФАН ЛАШИН

«Вісті з діаспори»

Слово голови Світової Ради Суспільної Служби СКУ

Подія повномасштабного вторгнення російської армії в Україну, споконвічного ворога, агресора і окупанта РФ охопила весь демократичний світ. Україна понесла жахливі і страшні жертви, цілковите знищення міст, сіл і інфраструктури, житлових будинків і т.п. Мільйони жителів України силою волі були змушені шукати притулку у сусідніх державах. Це – геноцид українського народу, заподіяний злочинною і кровожадною москвою. У цій ситуації виникла потреба надання негайної фінансової, гуманітарної і медичної допомоги Україні. Світова Рада Суспільної Служби щедро відгукнулася і неодноразово виділила матеріальну допомогу для потреб української армії, через Українсько- Канадський Фонд і через Світовий Конгрес Українців, медикаменти для лікарень, для хворих і неповносправним особам та гуманітарну допомогу біженцям війни, багатодітним сім'ям.

Все це, ми змогли зробити завдяки пожертвам. Війна триває, скажений ворог продовжує бомбити українські міста і села та вбивати невинних людей. Тому з великим проханням звертаємося до вас шановні жертводавці про

фінансову підтримку, щоб ми могли і надалі допомагати потерпілим людям, які втратили дослівно все через існуючу війну, яка прокочується по всій Україні. Слова нашої великої вдячності висловлюємо всім нашим жертводавцям. Нехай Всевишній Господь винагородить вас стократно.

*Ірина Ващук, голова СРСС СКУ
(Торонто, Канада)*

“Це – геноцид українського народу, заподіяний злочинною і кровожадною москвою!”

*Наша довіра до Бога, виконання
Його волі – можуть провести нас
через випробування та спокуси до
духовної перемоги, –
Митрополит Епіфаній*

Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!

Цього недільного дня, коли лише два тижні відділяють нас від святкування Пасхи Христової, ми чуємо з євангельського читання, які настанови Господь дає Своїм ученикам. Дорогою до Єрусалима вони жахаються і бояться. Чи Спаситель заспокоює їх? Важко назвати слова Його заспокійливими. Бо в них звучать пророцтва про зраду, про несправедливе осудження, про знущання над Ним, про страту і смерть. Водночас Господь пророкує і про те, що після всього відбудеться Його воскресіння.

Отже, в цих словах ми не бачимо звичайного серед людей способу заспокоєння страхів, коли переконують, що все буде добре, що страх є безпідставним і неправдивим. Господь, у відповідь на страх апостолів, відкриває перед ними картину Своїх майбутніх страждань та смерті. А заспокоєння для них має виявитися не в оманливому применшенні небезпеки, але в тому, що після всіх страждань неодмінно буде перемога. І ця перемога є Його воскресіння з мертвих.

Для зовнішнього спостерігача, для людини невіруючої історія страстей Христових виглядає як вияв безсилля перед озлобленням ворогів. І начальники юдейські, і римський прокуратор мають владу, мають озброєних слуг та воїнів. На боці синедріону – натовп фанатиків, які вимагають смерті для Того, кого їхні вожді звинуватили у богохульстві та порушенні їхніх канонів. На боці Ісуса з Назарету – дванадцять учеників-апостолів, наляканих та спокушуваних думками про першість і владу. А ще – декілька відданих жінок, які служать Христу. Сили явно нерівні. Тому, на думку зовнішніх, і перемагають противники Ісусові.

Але євангельське читання, яке ми нині чуємо, дає нам протилежне розуміння тих подій. Зі слів Писання ми бачимо, що Христос абсолютно свідомо йде на страсті. Він добре та в деталях знає все, що має з Ним статися. І Він йде до Єрусалима, щоби прийняти все це, щоби виявити повноту смирення перед волею Отця, щоби принести Себе в жертву на хресті та віддати Своє життя заради життя всіх людей.

Для нас майбутнє завжди оповите мороком таємниці. Хоча притаманна людині інтуїція, здатність робити висновки з життєвого досвіду та попередньої історії, можуть певною мірою допомогти нам прогнозувати майбутнє, але воно завжди залишається прикритим завісою невідомості. Христос має пророче відання всього, що з Ним має статися. І тому він йде вперед не так, як ми, що рухаємося у майбутнє ніби людина у темряві на невідомій дорозі. Він йде з повним усвідомленням того, що на Нього очікує, і приймає Свої страждання добровільно. Бо Він знає, що ці страждання – ціна викуплення людства. Заради цього Він прийшов у світ, заради цього воплотився і став людиною – щоби прийняти на Себе гріхи світу, очистити їх принесенням Себе в жертву, омийти їх власною кров'ю. Як апостоли відповідають на ці пророцтва про страждання і смерть? Нажаль, вони виявляють людську несвідомість, швидко переходячи від страху до мрій про славу та владу. Христос йде до Єрусалима, знаючи, що на Нього чекає вінець терновий і багрянниця зневаги. Натомість апостоли думають, що Месія має стати земним царем, прийняти вінець влади та зодягнутися у велич правителя. І тому просять в час цієї уявленої ними слави не забути про них, а дати їм місця поруч.

Христос викриває їхню нерозумність та підкреслює, що слава і велич Його служіння мають цілком іншу природу, ніж земне володарювання. «Хто хоче бути більшим між вами, нехай буде вам слугою – каже Він апостолам. – І хто хоче бути першим між вами, нехай буде всім рабом. Бо і Син Людський не для того прийшов, щоб Йому служили, але щоб послужити і віддати душу Свою за визволення багатьох» (Мк. 10: 43-45). Хоча всі ці пророцтва та події, про які чуємо нині з читання євангельського, історично вже здійснилися у минулому, однак їхнє духовне значення залишається назавжди актуальним. Бо кожна нова людина, яка приходить до Христа, кожне нове покоління християн проходять через подібні спокуси та випробування. Дві тисячі років не вщухають суперечки про першість, не згасає бажання панувати

та підкорювати, а не служити та упокорюватися заради ближнього.

Для нас, як і для апостолів колись, майбутнє залишається так само прихованим пеленою тайни. І лише наша довіра до Бога, слідування за Ним, виконання Його волі та упокорення заради Нього – можуть провести нас через випробування та спокуси до духовної перемоги.

Ця перемога неодмінно настане, бо правда завжди перемагає. В час страстей Христових здавалося, що зло має силу, перемагає і торжествує, бо виявило здатність осудити та віддати на смерть Самого Сина Божого. Але у цій самовпевненості зла була його поразка. Його сила обернулася проти нього, бо смерть Христова, як добровільно прийнята, стала дверима до перемоги через воскресіння. Так, дорогі брати і сестри, є і тепер та буде у майбутньому. Всякий раз, коли здається, що зло і неправда мають велику силу – ця сила обертається проти самого зла. Воно викриває і карає себе.

На наших очах ніби в муках народження відбувається відновлення Української Церкви та оновлення її великої святині – обителі преподобних отців, Лаври Печерської на честь Успіння Божої Матері. Господь сильних скидає з престолів та возносить смиренних. Господь визволяє закутих від страху, звільняє від омани, дає свободу.

Як і в часи страстей Христових, і нині не всі хочуть йти за правдою, не всі хочуть бути вільними. Пам'ятаєте слова первосвященників, сказані перед Пилатом: «Немає в нас царя, крім кесаря» (Ін. 19: 15)? Для них і народу кесар і римляни були ненависними окупантами, релігійними ворогами-язичниками. Але через ненависть до Христа, який виявився не таким Месією, якого вони чекали, Який не вписався у їхні канони – тогочасні архієреї готові були і язичницькому кесарю кланятися, відрікаючись від свого істинного Царя. Так і тепер ми бачимо серед наших православних братів та сестер тих, хто готовий і далі шанувати первосвященника самозваного «третього риму», який благословляє тамтешнього кесаря вбивати наш народ – аби лише не визнати, що вони не праві. Вони не хочуть визнати, що Бог дав Україні

Помісну Церкву не за тими правилами, які вони самі для себе вигадали. Що Бог руйнує мури між одновірцями, які вони так старанно десятиліттями будували. Що Богу не потрібні прикраси зовнішні, якщо сутність прикрашеного уподібнюється розмальованій гробниці, красивій ззовні, а всередині – наповненої мертвими кістками. Дорогі брати і сестри! Зараз всі ми є не лише свідками, але і учасниками важливих події для Церкви і для нашого народу. В болях та стражданні народжується нова Україна, утверджується наша свобода. Також оновлюється і Помісна Церква. Православну Українську Церкву чужинці так довго тримали у ярмі рабства, що для багатьох здається неможливим уявити, як можна відкинути і «третьій рим», і його кесарів та первосвященників.

Але ці події накладають відповідальність і на нас самих. Коли апостол Петро вихопив меч, щоби ним боротися проти Христових супротивників – Господь заборонив йому це і навіть зцілив пораненого з числа тих, хто прийшов арештувати Його. Дорогі брати і сестри! Зараз всі ми Дорогі брати і сестри! Сьогодні ми маємо духовну радість, адже серед нас співслужить отець Авраамій, який відгукнувся на заклик до єдності і якому доручено, як постриженнику обителі Печерської, керувати її оновленням та бути на чолі братії української Лаври. Ми віримо, що з Божою допомогою братія нашої Печерської обителі збільшиться, а держава надасть умови для їхньої молитви та чернечого життя в стінах Лаври. Скоро ми оголосимо про те, коли і де у наступні тижні відбуватимуться служіння в Лаврі, тож прошу слідкувати за повідомленнями.

І нехай Господь благословить наш шлях успіхом, щоби і вся Церква наша, і наша святиня – обитель Печерська, добре виконували свою місію служіння заради спасіння душ людських. Амінь.

“Новини”

Митрополит Епіфаній та Майкл Помпео відвідали поранених захисників України

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній та Майкл Р. Помпео, колишній Державний секретар США, 3 квітня 2023 року в одному із лікувальних медичних закладів Києва відвідали захисників України, які отримали поранення на полі бою, захищаючи Батьківщину від російського агресора, й зараз проходять реабілітацію.

Поранені військовослужбовці радо зустріли Предстоятеля Православної Церкви України та високоповажного гостя зі Сполучених Штатів Америки, який прибув із делегацією до Києва.

Предстоятель Помісної Церкви насамперед подякував новітнім героям за захист Батьківщини, духовно підтримав їх, та висловив тверду віру в перемогу України.

«Завдяки вашому героїчному подвигу та завдяки підтримці наших міжнародних друзів ми маємо зараз свободу і єдину українську державу. На нашому боці правда, а де правда там Бог і завжди буває перемога. Ми постійно молимося за вас і я бажаю, щоби Господь і надалі давав сили й терпіння йти до нашої повної перемоги. Нехай Господь і надалі благословляє нашу Україну та Сполучені Штати Америки, всіх людей доброї волі. Слава Україні!», – зокрема сказав Митрополит Епіфаній.

Після спілкування із захисниками України Блаженніший Митрополит Епіфаній провів сердечну зустріч з Майклом Помпео (Державний секретар

США 2018-2021 рр.) та делегацією, яка завітала у Київ. У зустрічі також взяв участь офіцер Служби військового капеланства КМС ЗСУ протоієрей Олег Скар.

Блаженніший Митрополит Епіфаній висловив вдячність пану Помпео, з яким знайомий особисто, та в його особі американському народу, який допомагає українцям в цей непростий час. За працю на благо України та захист релігійної свободи Предстоятель нагородив Майкла Помпео найвищою відзнакою – Хрестом Православної Церкви України, а учасників американської делегації – медалями «Хрест свободи».

«Дух має властивість перемагати навіть найсучаснішу зброю. Ми встояли й переконані, що ми морально перемогли. Світ повинен зберегти той порядок, завдяки якому збудовані міжнародні відносини та архітектура безпеки. І ми відчуваємо підтримку Сполучених Штатів Америки та раді, що маємо двопартійну підтримку. Тому ми впевнені у перемозі правди та демократії. Зло завжди буває переможене», – наголосив Митрополит Епіфаній.

Також Предстоятель Православної Церкви України обговорив з американською делегацією й інші питання, які становлять предмет спільного зацікавлення.

Митрополит Епіфаній звершив Пасхальне богослужіння

Свята Православна Церква 16 квітня 2023 року відзначає найбільше та найвеличніше свято – Світле Христове Воскресіння.

В Пасхальну ніч Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній очолив у кафедральному Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі столиці урочисті богослужіння: полуночницю, хресний хід, Великодню ранню та Божественну літургію святителя Іоана Золотоустого.

Предстоятелю автокефальної Української Православної Церкви співслужили митрополит Сімферопольський і Кримський Климент, архієпископ Луганський і Старобільський Лаврентій, архієпископ Вишгородський Агапіт, єпископ Васильківський Єфрем, братія Золотоверхої обителі та запрошене духовенство.

Наприкінці Великодньої ранньої архієпископ Агапіт зачитав Оголошувальне слово святителя Іоана Золотоустого у святу і велику неділю Пасхи.

На Божественній літургії, після Євангелія, яке цього дня традиційно читалося різними мовами, Митрополит Епіфаній виголосив своє Пасхальне послання преосвященним архіпастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім православним вірним України.

Під час відправи лунали молитовні прохання за воїнів, які захищають Україну, за владу і наш народ та за спокій душ усіх полеглих оборонців Батьківщини і мирних жителів. Також Його Блаженство возніс особливу молитву до Господа в час, коли Батьківщина в небезпеці.

На завершення Пасхального богослужіння Блаженніший владика звершив освячення артоса (особливої великої просфори), а також Великодніх пасок і приношень.

Архімандрит Авраамій взяв участь у заходах із вшанування пам'яті Олени Теліги

З благословення Предстоятеля Православної Церкви України Блаженнішого Митрополита Епіфанія 3 травня 2023 року виконуючий обов'язки намісника Свято-Успенської Києво-Печерської Лаври архімандрит Авраамій та насельник Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря ігумен Михаїл (Карнаух) у Музеї видатних діячів української культури взяли участь у заходах із вшанування пам'яті Олени Теліги, яка присвятила своє коротке життя боротьбі за незалежність України.

Як відомо, поетесу та діячку ОУН Олену Телігу та її побратимів, розстріляли нацисти у Бабиному Яру 21 лютого 1942 року.

Архімандрит Авраамій благословив культурно-просвітницький захід та звернувся до присутніх із пастирським Словом.

«Олена Теліга, життя якої було не таким довгим, вчить нас любити свою країну, свій народ та свою рідну мову. Ми, не дивлячись на будь які випробування, маємо любити свою країну, свою землю, свій народ та маємо намагатися жити по-християнськи, дарувати любов та сіяти добро», –

зокрема сказав архімандрит Авраамій.

У рамках заходу також відбувся Всеукраїнський конкурс на краще виконання творів Олени Теліги «Щоб далі йти дорогою одною».

Конкурс започаткований у 1997 році з метою патріотичного виховання молоді, виявлення та підтримки кращих учнівських і молодіжних художніх колективів та окремих виконавців, підвищення професійного та педагогічного рівня керівників учнівських та молодіжних мистецьких колективів, а також популяризації імені талановитої української поетеси і громадської діячки Олени Теліги, яка свідомо поклала своє життя у боротьбі за Україну.

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

Фундація імені Івана Багряного

За Українську Україну!

З метою популяризації ідей, творчості та життєвої державницької настанови визначного українця Фундація Івана Багряного (США) та Всеукраїнський щомісячник «Бористен» заснували Відзнаку імені Івана Багряного. Щороку лауреатами стають люди, чії досягнення стали помітними й особливими в різних сферах діяльності: письменники, громадські діячі чи просто жителі міста, які роблять свій особистий внесок у розбудову українського суспільства.

Фундація імені Івана Багряного — неприбуткова добродійна корпорація української діаспори США, утворена з метою впровадження ідей Івана Павловича Багряного через публікацію і поширення його творів, видання книжок, близьких його ідеям